

Βιογραφική παρουσίαση του Mario Sepi

Από την ενεργό συνδικαλιστική δράση στη δέσμευση έναντι του ευρωπαϊκού κοινωνικού προτύπου

Οι ρίζες της ευρωπαϊκής προσέγγισης: η «ομοσπονδιακή νεολαία» ...

Η ιστορία μου διασταυρώθηκε με εκείνη της ΟΚΕ προς τα τέλη της δεκαετίας του '60, όταν ενέκυψε στους ευρωπαϊκούς προβληματισμούς επιδεικνύοντας ιδιαίτερη προσήλωση στο θέμα της κοινωνικής Ευρώπης, χάρη στην εμπειρία που απέκομισα από το ευρωπαϊκό ομοσπονδιακό κίνημα – την επονομαζόμενη «ομοσπονδιακή νεολαία» – όπου διαδραμάτισα Γραμματέας του παραρτήματος της Ρώμης.

Από το 1966, ως ερευνητής στο Ινστιτούτο Διεθνών Υποθέσεων (Istituto affari internazionali – IAI), ασχολήθηκα με την κοινωνική και τη συνδικαλιστική πολιτική στην Ευρώπη και μου δόθηκε έτσι η ευκαιρία να έρθω σε επαφή και να συνεργαστώ με την ΟΚΕ, από το 1969 έως το 1974, με την ιδιότητα του εμπειρογνώμονα για τις σχέσεις με τις μεσογειακές χώρες.

Το γεγονός ότι η πρώτη εργασία που ανέλαβα σε αυτό το όργανο – του οποίου Πρόεδρος ήταν τότε ο Altiero Spinelli – αφορούσε τον σχολιασμό ενός δοκιμίου σχετικά με τον ρόλο της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής φαίνεται ότι ήταν θέλημα της μοίρας.

Κατά τις δεκαετίες του '70 και του '80, η δραστηριότητά μου επικεντρώθηκε στην ανάληψη συνδικαλιστικών δράσεων στο πλαίσιο της Διεθνούς Συνομοσπονδίας Ελευθέρων Συνδικάτων (Confederazione internazionale dei sindacati liberi – CISL), αρχικά με την ιδιότητα του εμπειρογνώμονα σε θέματα διεθνούς πολιτικής και στη συνέχεια ως Εθνικός Γραμματέας της Ιταλικής Ομοσπονδίας των εργαζομένων στη Μεταλλουργία (Federazione italiana metalmeccanici – FIM), αρμόδιος για τη βιομηχανική και τη συμβατική πολιτική.

Σε αυτό το διάστημα, κατά τη διάρκεια του οποίου ασχολήθηκα ως επί το πλείστον με τους σημαντικούς τομείς της αεροναυτικής και της αυτοκινητοβιομηχανίας, διαδραμάτισα πρωταγωνιστικό ρόλο μεταξύ εκείνων που οδήγησαν τη συνδικαλιστική οργάνωση στην υπογραφή της συμφωνίας με τη FIAT το 1984, με την οποία έλαβε τέλος η μακρά κρίση που είχε ξεκινήσει με τις συγκρούσεις του 1980.

Με την εν λόγω συμφωνία κατέστη δυνατό να επανέλθουν στην επιχείρηση οι εργαζόμενοι που είχαν απομακρυνθεί από αυτήν και να επιτευχθεί ένα αξιοσημείωτο αποτέλεσμα από πλευράς συνδικαλιστικών διαπραγματεύσεων, σε μια περίοδο κατά την οποία οι εργαζόμενοι ήταν αναγκασμένοι να δώσουν σκληρές μάχες για τα δικαιώματά τους και να αντιμετωπίσουν τις σημαντικές κοινωνικές αλλαγές που συντελέστηκαν τόσο στην Ιταλία όσο και στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Κεντρική ιδέα της συνδικαλιστικής δράσης: η κοινωνική ανάπτυξη

Έκτοτε, σε κάθε θέση που ανέλαβα εντός της συνδικαλιστικής οργάνωσης, επεδίωξα να ακολουθώ πάντοτε το κατευθυντήριο νήμα της δέσμευσης για την προώθηση ενός συγκεκριμένου ιδεώδους κοινωνικής ανάπτυξης.

Αυτό το στοιχείο αποτελεί συγχρόνως έναν από τους λόγους ύπαρξης της ίδιας της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής στην οποία ανατέθηκε εξ αρχής από τη Συνθήκη της Ρώμης, δυνάμει της οποίας συστάθηκε το 1958, μια θεμελιώδης αποστολή για την υλοποίηση του ευρωπαϊκού κοινωνικού προτύπου.

Η μετέπειτα δράση μου εμπνεύστηκε από την ιδέα της προαγωγής της κοινωνικής ανάπτυξης, ακόμη και στον τομέα της διεθνούς συνεργασίας όταν ανέλαβα τα ηνία του Συνδικαλιστικού Ινστιτούτου Αναπτυξιακής Συνεργασίας (Istituto Sindacale per la cooperazione allo sviluppo – ISCOS), στις αρχές της δεκαετίας του '90.

Από αυτή τη θέση είχα την ευκαιρία να επιληφθώ διαφόρων σχεδίων που αφορούσαν τις αναπτυσσόμενες χώρες, από κοινού με διάφορα όργανα συνεργασίας τόσο στην Ιταλία όσο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο, και προσπάθησα να εμψύχω στις σχέσεις με τις τρίτες χώρες την ιδέα μιας κοινής ανάπτυξης της κοινωνίας των πολιτών, μεταξύ Βορρά και Νότου. Κατάρτιση, επανειδίκευση σε επαγγελματικές δραστηριότητες που εξυψώνουν την αξία του ατόμου, προώθηση της συνεργασίας μεταξύ των διαφόρων κοινωνικών κατηγοριών σε ποικίλους τομείς της οικονομίας, δέσμευση για την άσκηση της συνδι-

καλιστικής ελευθερίας: αυτοί είναι οι βασικοί άξονες γύρω από τους οποίους διαρθρώθηκε η δράση μου για την προαγωγή της συνεργασίας με χώρες όπως η Μοζαμβίκη, το Μάλι, η Χιλή ή η Βραζιλία.

Ειδικότερα όσον αφορά την Βραζιλία, διαδραμάτισα ενεργό ρόλο στο πλαίσιο της συνεργασίας για την πάταξη της δικτατορίας σε αυτή τη χώρα, με επικεφαλής τον σημερινό Πρόεδρο Lula, προβαίνοντας στην ανάληψη πολυάριθμων δράσεων κατάρτισης στη συνδικαλιστική σχολή που δημιουργήθηκε στο Belo Horizonte, εκεί όπου βρισκόταν το εργοστάσιο της FIAT.

Εξάλλου, το γεγονός ότι συμμετείχα ανέκαθεν σε ευρωπαϊκές συνδικαλιστικές οργανώσεις, όπως παραδείγματος χάρι στην Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία των εργαζομένων στη Μεταλλουργία (Federazione europea Metalmeccanici – FEM), είχε ως αποτέλεσμα να μπορέσω αφενός να διαγράψω μια πορεία χωρίς να κοπεί το κατευθυντήριο νήμα προς την Ευρώπη και αφετέρου να προωθήσω τη συμμετοχή των εθνικών συνδικαλιστικών οργανώσεων στο εσωτερικό του ευρωπαϊκού κινήματος, συμβάλλοντας έτσι στην υπερνίκηση των ιδεολογικών διαφορών και εμποδίων για να μπορούμε να είμαστε ενωμένοι στην Ευρώπη.

Στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή ...

Έγινα μέλος της ΟΚΕ το 1995 και το 2002 εκλέχθηκα Πρόεδρος της Ομάδας των Μισθωτών (Ομάδα II).

Ως μέλος της ΕΟΚΕ αφιέρωσα σχεδόν όλη μου την ενεργητικότητα στους τομείς της οικονομίας και της ευρωπαϊκής οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής.

Μεταξύ των σημαντικότερων γνωμοδοτήσεων των οποίων υπήρξα εισηγητής θα ήθελα να υπενθυμίσω τη γνωμοδότηση πρωτοβουλίας του 2002 με θέμα «Τάσεις, διαρθρώσεις και θεσμικοί μηχανισμοί των διεθνών αγορών κεφαλαίων».

Στα θέματα με τα οποία ασχολήθηκα ιδιαίτερα στις γνωμοδοτήσεις μου περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων η πολιτική ανταγωνισμού, η ευρωπαϊκή βιομηχανική πολιτική και η νομισματική ένωση –εν προκειμένω θυμίζω ότι συμμετείχα στην ομάδα μελέτης που κατάρτισε τη γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ σχετικά με την ΟΝΕ και τις εργασιακές σχέσεις– καθώς και η στρατηγική της Λισσαβώνας.

Εφέτος, ως επιστέγασμα όλων αυτών των εμπειριών, έχω την τιμή να αναλάβω καθήκοντα στη θέση του Προέδρου της ΕΟΚΕ για τα επόμενα δύο έτη.

Εξέθεσα ήδη τις προτεραιότητες της Προεδρίας μου και θα ήθελα, εν κατακλείδι, να μετουσιωθούν οι προτεραιότητες αυτές στους δύο πρωταρχικούς θεσμικούς στόχους που θα πρέπει να επιδιώξουμε ενεργά προκειμένου η ΕΟΚΕ να διαγράψει μια τροχιά πραγματικά στραμμένη στο μέλλον: στη νέα στρατηγική της Λισσαβώνας μετά το 2010 και στην επικύρωση της νέας ευρωπαϊκής Συνθήκης η οποία προ-άγει περισσότερο τα δικαιώματα και τη συμμετοχή.

Ελπίζω ότι κατόρθωσα να αποσαφηνίσω, έστω και εν μέρει, τον τρόπο κατά τον οποίο οι στόχοι αυτής της Προεδρίας για το διάστημα 2008–2010 ανακύπτουν από την πορεία που έχω διαγράψει έως τώρα.

Για την ευόδωση των εν λόγω στόχων προτίθεται ωστόσο να χρησιμοποιήσω ως αφετηρία την ιστορική διαδρομή που έχει διανύσει η ΕΟΚΕ, έχοντας ως μέλημα να διασταυρωθούν αυτές οι δύο πορείες για να εμψυχίσουμε μια νέα πνοή, να καινοτομήσουμε, να προσφέρουμε έργο.

Αυτή τη στιγμή, κατά την οποία αποποιούμαι την στρατευμένη στάση που τήρησα σε όλη μου τη θεσμική διαδρομή για να αναλάβω μια συλλογική ευθύνη, αντιλαμβάνομαι βεβαίως τη δυσκολία αυτής της μεταστροφής, αλλά οι αγαστές σχέσεις τις οποίες έχω καλλιεργήσει στους κόλπους της ΕΟΚΕ με τα μέλη όλων των ομάδων που την απαρτίζουν μου αναπτερώνουν το ηθικό.

EL

QE-30-08-709-EL-C

Μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον Πρόεδρο Mario Sepi:

με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο στη διεύθυνση: mario.sepi@eesc.europa.eu
τηλεφωνικώς στο τηλ.: +32 25469297
με φαξ στον αριθμ.: +32 25469752

Τα δικαιώματα και η αλληλεγγύη ως γνώμονας της παγκοσμιοποίησης

ΠΡΟΕΔΡΟΣ MARIO SEPI 2008–2010

Το μήνυμα της Προεδρίας του Mario Sepi:

Τα δικαιώματα και η αλληλεγγύη ως γνώμονας της παγκοσμιοποίησης

Αλληλεγγύη για την υλοποίηση ενός κοινού σχεδίου ...

Η έννοια της αλληλεγγύης περιορίζεται συχνά στη σφαίρα των συναισθημάτων, προσωπικών ή συλλογικών, αλλά συσχετίζεται πάντοτε με την έννοια της θέλησης, της μονομέρειας και της αυτόνομης βούλησης.

Το σύνθημα της Προεδρίας μου, «Τα δικαιώματα και η αλληλεγγύη ως γνώμονας της παγκοσμιοποίησης», παραπέμπει σε μια άλλη έννοια της αλληλεγγύης η οποία σιγά-σιγά παγιώθηκε στην ευρωπαϊκή ιστορία μας. Πρόκειται για αλληλεγγύη η οποία νοείται ως αμοιβαιότητα και αλληλοβοήθεια, ως εκδήλωση ενδιαφέροντος για το συνάνθρωπο και ως ενεργός κοινή συμμετοχή.

Αυτή η έννοια απορρίπτει ορισμένους όρους που έχουν επικρατήσει στο παγκόσμιο λεξιλόγιο, όπως παραδείγματος χάρη τη διάκριση που γίνεται στο πλαίσιο της διεθνούς συνεργασίας μεταξύ των χωρών-χορηγών και των αναπτυσσόμενων χωρών, η οποία απαντάται επίσης στο πνεύμα της φιλανθρωπίας ή στον «φιλεύσπλαχνο συντηρητισμό».

Αλληλεγγύη δεν σημαίνει ότι υπάρχει κάποιος που δίνει και κάποιος που λαμβάνει —και ακόμη λιγότερο οίκτο και συμπόνοια— δεν σημαίνει ότι υπάρχει κάποιος που αποφασίζει και κάποιος που αναμένει χωρίς να γεύρει αξιώσεις· σημαίνει κοινή αντιμετώπιση ανομοιογενών καταστάσεων ενόψει ενός κοινού σχεδίου.

... αποκρυσταλλωμένη στο δίκαιο ...

Με την πάροδο των αιώνων, η έννοια αυτή μετουσιώθηκε σε κρατικές οργανώσεις, σε νομικά κερτημένα, σε θετικό δίκαιο, μετατρέποντας κατ’ αυτόν τον τρόπο την αυθόρμητη φιλανθρωπία των ισχυρών σε δικαίωμα των ταπεινών. Το ποιοτικό άλμα που σημειώθηκε ως προς την έννοια της αλληλεγγύης αυτούς τους τελευταίους αιώνες συνίσταται στην αποκρυστάλλωσή της στο δίκαιο, στα μέσα ανακατανομής του πλούτου (φορολογικά συστήματα, συλλογικές διαπραγματεύσεις, κράτος πρόνοιας), στην επίδιωξη της ισότητας, της οποίας απτή υλοποίηση αποτελεί σε τελική ανάλυση το ευρωπαϊκό κοινωνικό πρότυπο. Σε αυτό ακριβώς έγκειται, αφενός, ένας από τους λόγους ύπαρξης του πολιτισμού μας και, αφετέρου, η δύναμη έλξης που καθιστά δυνατή αυτή καθεαυτή την ανάπτυξη του πολιτισμού μας.

... και μέσο ανταγωνιστικότητας

Παραδόξως, αυτή η έννοια της αλληλεγγύης δεν εκφράζει απλώς ένα ποιοτικό στοιχείο, μια ιδέα της κοινωνίας ή ένα σύστημα αξιών του πολιτισμού μας: αποτελεί συγχρόνως ένα μέσο ανταγωνιστικότητας έναντι της πρόκλησης της παγκοσμιοποίησης.

Υπό αυτή την έννοιά της, η αλληλεγγύη είναι σε θέση να υποχρεώσει τις οικονομικές δομές να επιταχύνουν την πορεία τους προς μια διαρκώς ποιοτικότερη ανάπτυξη, ανυψώνοντας το συνολικό επίπεδο των οικονομικών και κοινωνικών διαδικασιών, προσδίδοντας σταθερότητα στην κοινωνία και αποτρέποντας τις κοινωνικές και οικολογικές καταστροφές που θα μπορούσαν να προκληθούν εάν η επίδιωξη ανταγωνιστικότητας βασιζόταν αποκλειστικά στη συγκράτηση των δαπανών και στις κοινωνικές συγκρούσεις.

Η προαγωγή της αλληλεγγύης δεν αποτελεί τροχοπέδη για την παγκοσμιοποίηση.

Η παγκοσμιοποίηση είναι μια διαδικασία εν εξέλιξει· η αλληλεγγύη είναι το σύνολο των στόχων και των δράσεων που συμβάλλουν στην αξιοποίηση του εγγενούς δυναμικού της οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης: στην προαγωγή του πολιτισμού και στην επίτευξη ισότητας απανταχού της γης.

Πρόεδρος Mario Sepi: 2008–2010

Συνοπτική παρουσίαση του προγράμματος

Μετά την πρώτη πενηκονταετία ύπαρξης της ΕΟΚΕ ...

Η έναρξη αυτής της Προεδρίας, η οποία συμπίπτει με την πενηκοστή επέτειο της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, επιφέρει διττή ευθύνη στη θητεία μου: την προβολή της ιστορίας της ΕΟΚΕ και συγχρόνως την ώθησή της προς το μέλλον.

Η πενηκοστή επέτειος της ΕΟΚΕ συμπίπτει εξάλλου και με το Ευρωπαϊκό Έτος Διαπολιτισμικού Διαλόγου.

Η ΕΟΚΕ έχει εξαιρετικά σημαντικό ρόλο να διαδραματίσει σχετικά με αυτό το θέμα: με την ιδιότητά της ως εκπροσώπου των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών, μπορεί να λειτουργήσει ως καθρέφτης των κοινωνικών και πολιτισμικών διαφορών.

Ένα θεσμικό βήμα συζήτησης όπου οι διάφοροι φορείς της κοινωνίας των πολιτών προτείνουν λύσεις οι οποίες συμφωνούνται στο πλαίσιο μιας συμβουλευτικής λειτουργίας με στόχο την αρωγή των θεσμικών και εκτελεστικών οργάνων της ΕΕ.

Ο οραματισμός του μέλλοντος της ΕΟΚΕ μετά το 2008 προϋποθέτει την ανάληψη δέσμευσης για την αξιοποίηση των τεράστιων δυνατοτήτων που διαθέτει όσον αφορά:

- την προώθηση της αλλαγής της κοινωνίας μας
- την προάσπιση του ευρωπαϊκού κοινωνικού προτύπου.

Αξιολόγηση των επιπτώσεων των διαφόρων πολιτικών στις κοινωνίες μας

Όπως φαίνεται και από το σύνθημά μου, πρόθεση μου είναι λοιπόν να προσανατολίσω το έργο της ΕΟΚΕ προς τις έννοιες της αλληλεγγύης και των δικαιωμάτων.

Παρότι μια διετία δεν διαρκεί πολύ, αποτελεί ωστόσο ιδανικό διάστημα για την παγίωση ορισμένων δεσμεύσεων και για την αποτύπωση μιας εικόνας στραμμένης στο μέλλον και στην εν γένει ενίσχυση του ρόλου της ΕΟΚΕ μεταξύ των κοινοτικών οργάνων.

Ένας από τους βασικότερους στόχους που οφείλουμε να επιδιώξουμε προκειμένου να μπορέσει η ΕΟΚΕ να κάνει ακουστά τα αιτήματα που εκφράζει η κοινωνία είναι να ενθαρρύνουμε την αξιολόγηση του πραγματικού αντίκτυπου των ευρωπαϊκών

πολιτικών όποτε αυτές εφαρμόζονται στην κοινωνία μας.

Για αυτό το λόγο, είναι απαραίτητο να ενημερώνομαστε όσο το δυνατόν συντομότερα σχετικά με τις επιπτώσεις των ευρωπαϊκών αποφάσεων.

Η ΕΟΚΕ διαθέτει, χάρη στα μέλη της και στις αντίστοιχες οργανώσεις τους, ένα εξαιρετικό δίκτυο για την απτή επιτόπια αξιολόγηση του αντίκτυπου των οδηγιών και της επίδρασης των ευρωπαϊκών πολιτικών.

Οφείλουμε συνεπώς να δραστηριοποιηθούμε προς αυτήν την κατεύθυνση.

Μόνο κατ’ αυτόν τον τρόπο θα μπορέσει η ΕΟΚΕ, αφενός, να εκπληρώσει την αποστολή της όσον αφορά την υποστήριξη των ευρωπαϊκών οργάνων και των αποφάσεων τους και, αφετέρου, να δώσει απάντηση στο ακόλουθο ερώτημα σε συνάρτηση με το εκάστοτε εθνικό ή θεσμικό πλαίσιο: Ποιες οι επιπτώσεις αυτής της απόφασης για τις διάφορες κατηγορίες που απαρτίζουν την κοινωνία; Τι αντίκτυπο έχει αυτή η απόφαση στις εργασιακές σχέσεις, αλλά και στην πρόοδο της κοινωνίας και των πολιτών στις επιμέρους χώρες;

Τρεις βασικές προτεραιότητες

Η Συνθήκη της Λισσαβώνας περιλαμβάνει μια σειρά άρθρων τα οποία ενισχύουν τη συμμετοχική δημοκρατία.

Εναπόκειται πρωτίστως στην ΕΟΚΕ να διερευνήσει τις οδούς δια των οποίων η εφαρμογή των εν λόγω άρθρων μπορεί να καταστεί αποτελεσματική: αφενός, με την ενίσχυση του ρόλου της κατά τη διαδικασία διαβούλευσης, αφετέρου, με την πλήρη αξιοποίηση του δικαιώματος λαϊκής πρωτοβουλίας και, τέλος, με την έμπρακτη εφαρμογή στο παράγωγο δίκαιο των παραμέτρων της διαβούλευσης και της ενημέρωσης της κοινωνίας των πολιτών.

Τα σοβαρά ρήγματα που υπάρχουν στην κοινωνία μας και η αθέτηση —της οποίας είμαστε μάρτυρες— των κοινωνικών συμβάσεων μεταξύ επιχειρήσεων, συνδικαλιστικών οργανώσεων και κυβερνήσεων, επιβάλλουν την ποιοτική αναβάθμιση των οικονομικών δομών.

Η δεύτερη προτεραιότητα είναι επομένως η στρατηγική της Λισσαβώνας.

Η στρατηγική αυτή εμφανίζεται ως θεμελιώδες σχέδιο: η συνεργασία με τα άλλα όργανα για την αντιμετώπιση θεμάτων όπως ο εκσυγχρονισμός, η κοινωνία της γνώσης, ο διεθνής ανταγωνισμός, η έρευνα, τα δικαιώματα των πολιτών, τόσο ως ατόμων όσο και ως εργαζομένων, είναι καθοριστικής σημασίας ως συμβολή στην ανανέωση της κοινωνίας μας.

Η χρονική στιγμή θεωρείται κατάλληλη για την υποβολή νέων προτάσεων στα θεσμικά όργανα, στα κράτη μέλη, στους κοινωνικούς εταίρους και στις λοιπές οργανώσεις που σχετίζονται με την ΕΟΚΕ.

Η ανανέωση των παραγωγικών δομών της ευρωπαϊκής κοινωνίας πρέπει να θεθεί ως πρωταρχικός στόχος αυτών των νέων προτάσεων· εντούτοις, ο εν λόγω στόχος είναι αδύνατον να επιτευχθεί χωρίς την ενδυνάμωση της προστασίας και της διασφάλισης των δικαιωμάτων και των συνθηκών διαβίωσης.

Έτσι προκύπτει και η τρίτη προτεραιότητα: τα δικαιώματα και το ευρωπαϊκό κοινωνικό πρότυπο.

Αρχίζοντας από τη μάχη που δόθηκε για να θεθεί σε ισχύ ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και καταλήγοντας στον αγώνα που αποσκοπούσε στην απτή εφαρμογή του σε όλα τα επίπεδα.

Το νέο «κοινωνικό σύμφωνο» που αντανακλάται ειδικότερα στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και στις διατάξεις της Συνθήκης της Λισσαβώνας πρέπει να μετουσιωθεί σε απτή πολιτική. Η αναπροσαρμογή της Κοινωνικής Ατζέντας στα νέα δεδομένα αποτελεί μια πρώτη επίδιωξη. Η αποσαφήνιση των κανόνων του εργατικού δικαίου, ο προσδιορισμός της σχέσης μεταξύ ευρωπαϊκών και εθνικών μέτρων —συμπεριλαμβανομένων και των συμβατικών μέτρων— εμπεριέχονται στη συγκεκριμένη ανάγκη για κοινωνική ευκρίνεια και καθίστανται αναγκαία για την εκ νέου παροχή ασφάλειας δικαίου και κοινωνικής ασφάλειας στους ευρωπαίους πολίτες.

Διατύπωση ισχυρών μηνυμάτων: η σημασία της επικοινωνίας

Παράλληλα, η ΕΟΚΕ θα πρέπει να αναπτύξει μια αποτελεσματική στρατηγική εσωτερικής και εξωτερικής επικοινωνίας: έγκαιρη αντίδραση, αποτελεσματικότητα και πολιτικό περιεχόμενο είναι τα γνωρίσματα που πρέπει να διαπνέουν τη θεσμική επικοινωνία μιας σύγχρονης Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής.

Η ΕΟΚΕ θα πρέπει να επιδιώξει κατά προτεραιότητα τη διατήρηση επαφής με τα επίκαιρα θέματα της πολιτικής συζήτησης.

Η ύπαρξη «επαφής με την πραγματικότητα», δηλαδή επικοινωνίας η οποία να είναι σε θέση να εστιάσει εγκαίρως και επακριβώς την προσοχή στα θέματα που προκύπτουν από τη θεσμική συζήτηση, είναι καθοριστικής σημασίας.

Όσον αφορά την εξωτερική επικοινωνία, θα πρέπει να επιδιωχθεί μια στρατηγική συντονισμένη με τη δράση των άλλων ευρωπαϊκών οργάνων με στόχο την ενδυνάμωση της μεταξύ τους συνεργασίας και του ρόλου που διαδραματίζει η ΕΟΚΕ κατά την άσκηση των προνομίων της.